

5te Kreds derimod kun havde 12,233. Første Kreds var altsaa dobbelt saa stor, og dog lod man dette Misforhold bestaa. Jeg fremhæver særlig dette, fordi denne 5te Kreds — Vejrekredsen — har spillet en vis Rolle som Grundlag for Indvendinger mod det Forslag, som Regeringen har fremsat. Man har spurgt, hvorledes man dog har kunnet forsvare at lade Vejrekredsen bestaa med et saa ringe Antal, naar man i samme Amt havde de store Kredse. Jeg vil svare derpaa med at henvisse til, hvorledes Valgloven af 1867 kunde forsvare at lade dette Misforhold mellem de samme Kredse bestaa; kunde det ske den Gang uden at komme i Strid med Grundloven, maa det ogsaa kunne ske nu. Jeg skal endelig paapege et tredje Forhold ved Valgloven, som ogsaa i den Henseende, jeg taler om her, er meget karakteristisk. Det er ved Valgkredsene i Skanderborg Amt. Skanderborg Amt havde den Gang og har endnu 3 Valgkredse. Folketallet for dem var, efter Folketællingen i 1860, tilsammen 60,556 Menneker. Som man vil se, naar man gaar ud fra et Gennemsnitstal for hver Kreds af 15,700, saa var det omtrent det firedobbelte, det var i alt Fald fuldkommen tilstrækkeligt at danne en fjerde ny Kreds ved Siden af de 3 bestaaende og ud af dem. Desuagtet lader man imidlertid Forholdet blive bestaaende; man gør ingen Forandring deri. Jeg tror ikke, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds vil finde, at det er et Skridt, der stemmer med den Teori, han har opstillet. Det vil let ses, at naar man kommer bort fra Lighedsteorien i den Form, som blev hævdet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, og naar man fastholder, hvad der er blevet sagt om Grundlovens § 37, eller nu dens § 32, saa maa en partiel Revision være fuldstændig lovlig og kunne gennemføres netop saaledes, som Regeringen eller rettere sagt som Landstinget har søgt at gennemføre den og Regeringen accepteret den. Vi have taget de større Kredse, hvorved Ulemperne hæftede, og delt dem samt søgt at gøre dem saa ligelige som muligt, og vi have ladet de Kredse, hvor Uligheden ikke er væsentlig større, end den var for andre Kredse i 1867, blive staaende. Det ærede Medlem bebrejdede dernæst Regeringen, at den oppe i Landstinget havde sluttet sig til Landstingets Forslag, og at den ikke havde fastholdt det Forslag, der fra Folketinget var gaaet derop — Forslaget med de 137 Kredse —, uagtet Regeringen, som det ærede Medlem udtrykte sig, fire Gange havde fremsat dette Forslag. Det er imidlertid ikke det samme Forslag,

der er Tale om her. Regeringsforslaget, saaledes som det blev fremsat, var jo meget forskelligt fra det Forslag, der forlod Folketinget og gik op i Landstinget. Det var blevet fuldstændig forandret, saa at der ikke var andet tilbage som fælles for de to Forslag end netop Tallet 137. Men hvorledes skulde Regeringen have stillet sig anderledes efter alt, hvad der laa forud? Regeringen havde jo her i dette Ting i en Arrække fra 1873 af fremsat Forslag den ene Gang efter den anden til en partiel Revision og havde saaledes bestemt udtalt sig for, at det var Bejens, ad hvilken man skulde gaa for at ændre de Ulemper, som vare til Stede ved Valgloven. Da man ikke kom frem ad den Vej, saa gik Regeringen til at fremsætte Forslaget om de 137 Kredse, men som det vil erindres, blev der i Motiverne der til straks taget et vist Forbehold, idet man udtalte, at det var lidet ønskeligt at gaa til et saa stort Antal Folketingsmænd, men man vilde gøre det, fordi det havde vist sig, at den anden Vej ikke var fremkommelig. Tanken var den, at man vilde gøre, hvad man kunde for en Gang at saa dette Forslag op i Landstinget; det havde nu ligget saa mange Aar her i Folketinget uden nogen sinde at være kommet videre. Og til yderligere Støtte herfor skal jeg tillade mig at minde om en lille Episode, der foregik her i Tinget under Behandlingen af det Forslag, som Regeringen saaledes havde fremsat. Det var i Oktober 1891, at det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Falkenstjerne) udtalte som noget, han i alt Fald kunde gaa med til, at man søgte til den partielle Revision — for at udtrykke det kort. Den daværende Indenrigsminister svarede da derpaa, at han kunde jo ikke fremsætte det Forslag igen efter alt, hvad der var sket tidligere, men hvis der var et Flertal for den partielle Revision, „saa skal jeg med Fornøjelse komme med Forslag derom“. Man var altsaa villig til, saa snart der blev rakt en Haand til det, at gaa tilbage til det, som Regeringen i en lang Arrække havde anset for det rigtige. Da man saa kom op i Landstinget, og Landstinget erklærede sig for den partielle Revision, saa ser jeg ikke, hvorledes Regeringen skulde have kunnet vægre sig ved at slutte sig hertil og forsøge, om denne Vej nu ikke var bleven fremkommelig, efter at Landstinget havde erklæret sig om sin Stilling dertil. — Jeg har allerede udviklet, hvorledes man er gaaet frem ved Affattelsen af det Forslag, som nu foreligger her for det høje Ting. Jeg skal villig erkende, at hvor man vil sætte Grænsen med Hensyn til